

ой_ ы ау_ ган шақ_ та, сал_ ган эн_ кө_ лен_ ке_ сі
 пла_ чуть си_ ві кві_ ти. В си_ ній край, даль_ ній край по_
 слов_ но тень, — ис_ чез_ нет, у_ ле_ тит, у_ ле_ тит о_

сол_ кө_ ціл_ дің, би_ ле_ сін ыр_ га_ ғы_ на ол кү_
 — ли_ не піс_ ня, по_ тім знов_ при_ ле_ тить — в ду_ ші дзве_
 — на да_ ле_ ко, но_ по_ том всё_ рав_ но в ду_ ше вос_

лак ка. А...
 — ні_ ти.
 — крес_ нет.

mp

Би_ ле_ сін ыр_ га_ ғы_ на ол ку_ лак_
 По_ тім знов при_ ле_ тить_ в ду_ ші дзве_ ні_
 Но по_ том всё рав_ но в ду_ ше вос_ крес_

1. 2

-ка.
 -ти,
 -нет,

p

1. 2 3

-лер.
 -ри.
 -чи.

rit.

p

rit. morendo

Құйқылжыр көңіл құсы шартарапқа,
Түрленіп адам ойы ауған шақта,
Салған ән — көлеңкесі сол көңілдің,
Билесін ыргағына ол құлаққа (2)

Сорғалап, шырқап, қалқып, тамылжиды,
Оятар жүрек тербеп баста миды.
Ләззаты бұл дүниенің бәрі сонда
Ала алмас ойсыз құлақ ондай сыйды. (2)

Жаманға «жар» деген-ақ ән көрінер,
Жақсы ән білсе айтуға кім ерінер!
Тындасаң жақсы әнді жаның еріп,
Көңілің жабырқаған көтерілер. (2)

Дивні птиці душі летять над світом,
На сухих вітрах плачуть сиві квіти.
В синій край, дальній край полине пісня,
Потім знов прилетить — в душі дзвеніти. (2)

В дальній далі вона — за небокраєм,
Тихо вирина дзвонним водограєм,
Наче тінь, наче дзвін, лунає мотив,
Та не кожна душа його впіймає. (2)

На світанні горять в душі пожари.
Будемо співать про кохання чари...
Гей, тікай, гей, злітай, печале моя!
І печаль відплива, мов сиві хмари. (2)

Улетает, летит, как птица, песня,
Пролетит она, словно тень,— исчезнет,
Улетит, улетит она далеко,
Но потом всё равно в душе воскреснет. (2)

Как волна, пролетает песня эта,
И хотелось бы слушать до рассвета
Удивительно чистый нежный мотив,
Но она не для всех пока напета. (2)

Не забудем горячих слов, горячих,
Запоём же — и станем сами лучше;
От души отгоняет песня печаль —
И печаль уплывает, словно тучи. (2)